

Sygn. akt IV Cz 404/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Curzydło

SO Mariusz Struski

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. R.

z udziałem M. J.

o zmianę orzeczenia

na skutek zażalenia K. R.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22 kwietnia 2013r., sygn. akt III Nsm 1073/12

postanawia:

odrzuć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Słupsku odrzucił zażalenie K. R. na postanowienie tego sądu z dnia 18 lutego 2013r. w przedmiocie zwrotu wniosku. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy, podniósł, że K. R. pomimo wezwania, w określonym terminie nie uiścił żądanej opłaty od zażalenia jak również nie uzupełnił braków formalnych zażalenie.

Zażalenie, nazwane przez żalącego skargą kasacyjną, na powyższe rozstrzygnięcie wywiódł K. R., podnosząc, że prowadzone z jego udziałem sprawy przez SSR (...) są nieważne w świetle prawa polskiego jak i unijnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie K. R. podlega odrzuceniu na podstawie art. 373 kpc w zw. z art. 370 kpc i art. 397 kpc.

Zgodnie z treścią art. 394 § 3 kpc zażalenie winno czynić zadość wymaganiom przypisanym dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również związłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeb nowych faktów i dowodów. W konsekwencji powyższego rzeczą żalącego się było odniesienie się do argumentacji sądu I instancji zawartej w uzasadnieniu postanowienia odrzucającego zażalenie na postanowienie z dnia 18.02.2013r.

Przepis art. 370 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc nakazuje sądowi I instancji odrzucenie zażalenia, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Powyższy przepis oznacza, iż zażalenie podlega kontroli z punktu

widzenia zachowania wymogów formalnych oraz wymogów w artykule 394 § 3 kpc wskazanych. W trybie art. 130 kpc uzupełnieniu podlegają tylko te wady, które dotyczą strony zewnętrznej skargi a nie jej treści. Natomiast pozostałe braki zażalenia, z art. 394 § 3 kpc, nie są brakiem formalnym lecz wadą zażalenia i mogą być uzupełniane tylko wówczas, gdy są zawarte w treści złożonego przez stronę zażalenia, chociażby w sposób bardzo ogólnikowy.

Prawidłowy wywód zażalenia jest niezwykle istotny w świetle art. 378 § 1 kpc (poprzez art. 397 § 2 kpc), który obliguje sąd II instancji do rozpoznania sprawy w granicach zażalenia, w granicach zaskarżenia z uwzględnieniem z urzędu jedynie nieważności postępowania.

Sąd odwoławczy jest zatem związany granicami środka odwoławczego i jego działalność uzależniona jest w zasadzie od woli skarżącego, która to wola winna być artykułowana poprzez prawidłowe wypełnienie (w wypadku zażalenia) dyspozycji art. 394 § 3 kpc. W przeciwnym wypadku sąd II instancji nie mając jasnego i w miarę precyzyjnego wyводу zażalenia nie jest w stanie odnieść się do zaskarżonego orzeczenia.

Takie stanowisko znajduje uzasadnienie nie tylko w przepisach kodeksu postępowania cywilnego, ale również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który np. w uchwale z dnia 13.09.2000 roku w sprawie III CZP 34/00 uznał, że radykalne zmiany zapoczątkowane poprzez nowelizację od 1 lipca 1996 roku kodeksu postępowania cywilnego zwiększają kontrydiktoryjność postępowania. Nowy jest też sposób „widzenia powinności stron, których sąd nie ma obowiązku wyręczać ani czynnie wspomagać w realizowaniu założonych przez nie celów procesowych. Tracą na sile argumenty oparte na założeniu, że należy minimalizować wymagania, którym sprostać musi strona prowadząca proces cywilny...” (patrz OSNC 2001/1/4).

Zważywszy na powyższe należy uznać, iż zażalenie K. R., nazwane przez niego skargą kasacyjną, złożone w dniu 31 maja 2013r. nie zawierało wymogów z art. 394 § 3 kpc. Skarżący w żaden sposób nawet nie starał się sugerować, że uzupełnił braki formalne i uiścił opłatę od zażalenia na postanowienie Sądu z dnia 18.02.2013r. O ile braki formalne zażalenia mogłyby być uzupełnione w trybie art. 130 kpc, to nie mogło dojść do usunięcia wad tego pisma jako zażalenia, bowiem nie zawierało ono, nawet w sposób ogólnikowy niezbędnych elementów, które w świetle art. 394 § 3 kpc, pozwoliłoby na zakwalifikowanie go jako zażalenia od postanowienia wydanego w dniu 22.04.2013r. przez Sąd I-ej instancji.

Tak sformułowane zażalenie podlegało odrzuceniu przez Sąd I-ej instancji z mocy art. 370 kpc.

Po wpłynięciu do Sądu II-ej instancji zażalenie podlega ponownemu badaniu, na podstawie art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, który nakazuje odrzucić zażalenie jeżeli podlegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji niniejszego postanowienia.

Na marginesie jedynie należy dodać, że Sąd Okręgowy potraktował pismo skarżącego jako zażalenie a nie jako skargę kasacyjną (jak pismo określił K. R.), gdyż zdaniem Sądu, wolą skarżącego było odwołanie od - jego zdaniem - niewłaściwego stanowiska Sądu Rejonowego. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują natomiast możliwości złożenia skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Rejonowego dotyczącego odrzucenia zażalenia na postanowienie o zwrocie wniosku.